

από τους αφομοιωμένους αγώνες στην άρνηση της υποτέλειας:

Όλο και
λιγότερο
μπορούμε να
διαπιστώσουμε κά-
ποια εναντιωματική
προς την κυριαρχία κίνη-
ση στα μυαλά και
τις σκέψεις των ανθρώπων.

για την απελευθέρωση
του αναρχικού
Κ. Μητροπέτρου

Οι κοινωνικές σχέσεις επαναρυθμίζονται με όρους ολοένα και μεγαλύτερης καταπίεσης: από την υποτίμηση του εργαζόμενου στην παραγωγή μέχρι τον υποβιβασμό την εξα-θλίωση ή το θάνατο που φέρνουν οι πόλεμοι των αρχόντων, οι υπήκοοι γίνονται τα ανα-λώσιμα υλικά στους καταμερισμούς του πλούτου και της δύναμης. Κι όμως η συναί-νεση καλά κρατεί. Μπορεί μέσα σε λίγο και-ρό περιοχές του πλανήτη να γίνονται μαζι-κοί παραγωγοί νεκρών και προσφύγων, μπο-ρεί οι μετανάστες να ξαναζωνταντεύουν τη δουλεία σε σύγχρονο σκηνικό ή κάθε μέρα να αποκαλύπτεται ότι ο θάνατος σε μικρές δό-σεις (ποιός θυμάται τις διοξίνες;) ή μεμιάς (ποιός σε λίγο καιρό θα θυμάται το Κόσοβο;) είναι το μόνο προϊόν αυτού του πολιτισμού, όμως η χαύνωση της δουλειάς, της κατανά-λωσης, της συνήθειας δε διακόπτεται. Κι ακόμα περισσότερο οι καταπιεσμένοι πολλές φορές χειροκροτούν. Για την ασφάλεια και μερικές τεριμμένες ψευτοχαρές προτιμούν την ταύτιση με τους επιφανείς αυτουργούς των καθημερινών εγκλημάτων - διαβατήριο σε μια ανέξοδη και ακίνδυνη 'ζωή'. Μόνο όταν γίνει φανερό ότι η επίθεση είναι γενι-κή, εκδηλώνονται ορισμένες αναταράξεις που επιδιώκουν την διατήρηση του προη-γούμενου συμβιβασμού. Σα να ακούγεται το αίτημα 'αυτή η βία ας μην αφορά εμάς'. Δεν είναι παράδοξο ότι οι ίδιοι που αγωνίζονται για τα κεκτημένα μπορεί να συνθέτουν τη μάζα των μικρών αφεντικών που το καθένα τους υπερασπίζεται το τρίμμα εξουσίας που του αντιστοιχεί. Οι αγρότες στα χωράφια τους απέναντι στους Αλβανούς εργάτες, οι καθηγητές στις τάξεις τους απέναντι στους μαθητές και τόσοι άλλοι που διαδηλώνουν ενάντια στη μια ή την άλλη πολιτική και ταυτόχρονα ζητούν περισσότερη τάξη. Ο ύπνος της συνείδησης προερχόμενος από μια κατάσταση μίζερης και σίγουρης καλοπέρα-σης γεννά αγωνιστικές εκδηλώσεις που ανα-

παράγουν παραστάσεις αυτού του ύπνου
'ποιός είμαι εγώ που αγωνίζομαι και τί επι-
διώκω') προορισμένες να τον διαφυλάξουν.

Στις κινητοποιήσεις των αδιόριστων εκπαιδευτικών τον Ιούνη του 1998 ενάντια στο νόμο 25/25 και την κατάργηση της επετηρίδας είδαμε την κινητοποίηση μελλοντικών υπαλλήλων του συστήματος μπροστά στη δρομολογούμενη «υποτίμηση» τους. Ωστόσο η κρατική αδιαλλαξία, η απουσία θεσμισμένης συνδικαλιστικής χειραγώγησης (τύπου ΟΛΜΕ), το γεγονός ότι ορισμένοι τουλάχιστον αδιόριστοι δεν είχαν εμπεδώσει τις καθωσπρεπίστικες αγκυλώσεις του καθηγητικού ρόλου και βέβαια η παρουσία ριζοσπαστικών στοιχείων στο δρόμο, έκαναν τις συγκεντρώσεις έξω από τα εξεταστικά κέντρα, να παλινδρομούν χνάμεσα στην πιο δασκαλίστικη αυτοσυγκράτηση, το άγχος που δεν έπαψε να διαπερνάει πολλούς μήπως ο αγώνας χάσει τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του προς όφελος ενός γενικού ξεσπάσματος ενάντια στις δυνάμεις του νόμου και της τάξης, και σε στιγμές ξεπεράσματος των ορίων του ρόλου, στιγμές στις οποίες αυτό το γενικό ξεσπάσμα πραγματικά υπήρξε με αρκετούς χδιόριστους να βρίσκουν τον εαυτό τους μέσα σε αυτό, στιγμές στις οποίες το συντηρητικό περιεχόμενο των αιτημάτων δε μπορούσε να κυριαρχήσει. Και πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ένα τέτοιο γενικό ξέσπασμα υπονομεύει τις κανονικότητες αυτού του πολιτισμού, υπάρχει πραγματικά ενάντια στο νόμο και την τάξη όταν δεν αφορά απλά τη σύγκρουση με ένστολους, αλλά κατευθύνεται και εναντίον των επιβεβλημένων καθημερινών συμπεριφορών. Όταν η σύγκρουση με τους φρουρούς του νόμου πραγματώνεται από ανθρώπους πιστούς στο ρόλο τους, που ζητούν μια διαφορετική και πιο επωφελή ρύθμιση της θέσης τους στην κοινωνική ιεραρχία, το πολύ-πολύ να έχουμε μια πιο υποδεκτή, δηλαδή πιο σταθερή, οργάνωση της καταπίεσης.

Η σύλληψη του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου στη συγκέντρωση που έγινε στην

πλατεία Κάνιγγος μετά την επίθεση χρυσαυγιτών σε τρεις συμμέτοχους στα γεγονότα, ήταν ένα σημείο συνάντησης αυτής της εκτροπής με τη συνήθη μέθοδο επαναφοράς στην τάξη : την απομάκρυνση των ριζοσπαστικών υποκειμένων από τους χώρους του δημόσιου διαλόγου, της άμεσης αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας. Φυλακίζοντας τον Κώστα (τον μόνο αναρχικό από τους συλληφθέντες) το κράτος έδειξε ότι δε φοβάται ούτε αυτούς που διαδηλώνουν για μία σίγουρη δουλειά υπαλλήλου του, ούτε αυτούς που τα σπάνε και μετά μαζεύονται για να κερδίσουν τη κοινωνική αποδοχή, αλλά εκείνους που παλεύουν για την απελευθέρωση, μέσα και έξω από σχολεία – από τους μετρημέ-

νους χρόνους και τους περίκλειστους χώρους, τις προκαθορισμένες χειρονομίες και την επανάληψη, τις κυρώσεις, το διαχωρισμό ανάμεσα στο επιτρεπτό και το απαγορευμένο, τον διευθύνοντα και τον διευθυνόμενο, τον διδάσκοντα και τον διδασκόμενο.

Τον Ιούνη η σύγκρουση με τους φρουρούς του νόμου και η επίθεση στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ όχι για χάρη της επε-

τηρίδας αλλά εναντιωματικά προς τον καταμερισμό της γνώσης και της άγνοιας που δημιουργεί εξουσία, ενάντια στο σύνολο της εξουσιαστικής επιτήρησης και όχι μόνο σε ένα ισχνό τμήμα της, ήταν χειρονομίες που δεν θα μπορούσαν να γίνουν ανεκτές επειδή στρέφονταν όχι κατά μιας πολιτικής υπέρ κάποιας άλλης, αλλά ενάντια σε βασικά στηρίγματα του κράτους και της ταξικής κοινωνίας. Γι' αυτό αντιμετωπίστηκαν τόσο εχθρικά όχι μόνο από την ποινική καταστολή αλλά και από όσους έχουν ή φιλοδοξούν να έχουν μία θέση σε αυτή την κοινωνία – δημοσιογράφους, συνδικαλιστές, καθηγητές και αδιόριστους πιστούς στο ρόλο τους. Και προβλήθηκαν σαν αντικοινωνικές και εγκληματικές, λές και η εξέγερση δε λανθάνει εκεί όπου υπάρχει αιχμαλωσία, δεν είναι μία δυνατότητα γεννημένη από τις κοινωνικές συνθήκες και μόνο.

Για εμάς, αυτό που έχει σημασία δεν

είναι βέβαια η υπεράσπιση των όποιων 'κεκτημένων', της ταξικής συνθηκολόγησης που έφτιαξε τη φιγούρα του εξατομικευμένου και τηλεόπληκτου υπήκοου, αλλά η διαρκής ρήξη με όλα τα παραδεκτά όρια, που επέτρεφαν τις λεηλασίες (υλικές, διανοητικές, συναισθηματικές) που έγιναν εναντίον μας και προετοιμάζουν αυτές που θα γίνουν. Σημασία έχει η αλληλεγγύη προς τις πιο ριζικές μορφές άρνησης, της μόνης που μπορεί να αποδεσμεύσει την ενέργεια, την επινοητικότητα, την οργανωτικότητα των καταπιεσμένων ενάντια σε όλο και πιο σκληρές κυρίαρχικές διευθετήσεις. Στις συμβάσεις της επιβίωσης, στους αγώνες για τα 'ιδιαίτερα συμφέροντα' του καθένα μέσα σε αυτήν, υπάρχει μονάχα η υπόσχεση ότι οι κρατικές αποφάσεις, οι ρητές ή υπόρρητες θεσμίσεις, θα εξακολουθήσουν να καθορίζουν τις ζωές μας, να μας εξασφαλίζουν τη ρηθορά και μια χρονική παράταση μέχρι το βιολογικό μας τέλος. Ο πόλεμος ενάντια στα χφεντικά και το κράτος δεν προκύπτει λοιπόν από κάποιον αφηρημένο βολονταρισμό, είναι ο μόνος ρεαλισμός: μόνο η ρήξη μπορεί να δημιουργήσει χώρους αυτονομίας, που να είναι ταυτόχρονα αποτελεσματικές εστίες αντίστασης και διαύλοι σε ένα βιώσιμο τρόπο ύπαρξης με μια άλλη οργάνωση των χναγκών, των επιθυμιών, των σχέσεων.

Ο Κ. Μητροπέτρος συμμετείχε στα γεγονότα του Ιούνη για να δώσει το στίγμα χυτού του καταστροφικού και δημιουργικού έργου – και να αναδείξει ότι κατακτάς τη γνώση ποτέ αξεχώριστα από την ελευθερία, κατακτάς την ελευθερία πάντα ενάντια σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που χρειάζεται υπάτσους να το φυλάνε και δουλοπρεπείς εξεταζόμενους, που προάγει το αποκτηνωτικό κυνήγι της επιτυχίας, της ανόδου στην ιεραρχία, της δύναμης. Και δεν πρόκειται να μείνει μόνος του γιατί οι γεμάτες αδιαλλαξία προσταγές που κυκλώνουν την καθημερινή ζωή – και που συναντούν μονάχα παράπονα υποτέλειας και κατακερματισμένες διαμαρτυρίες – κάνουν τη σύγκρουση και την αλληλεγγύη μοναδική κοινωνική προοπτική.

Για την ελευθερία

αναρχικοί-ές από τις δυτικές γειτονιές της αθήνας